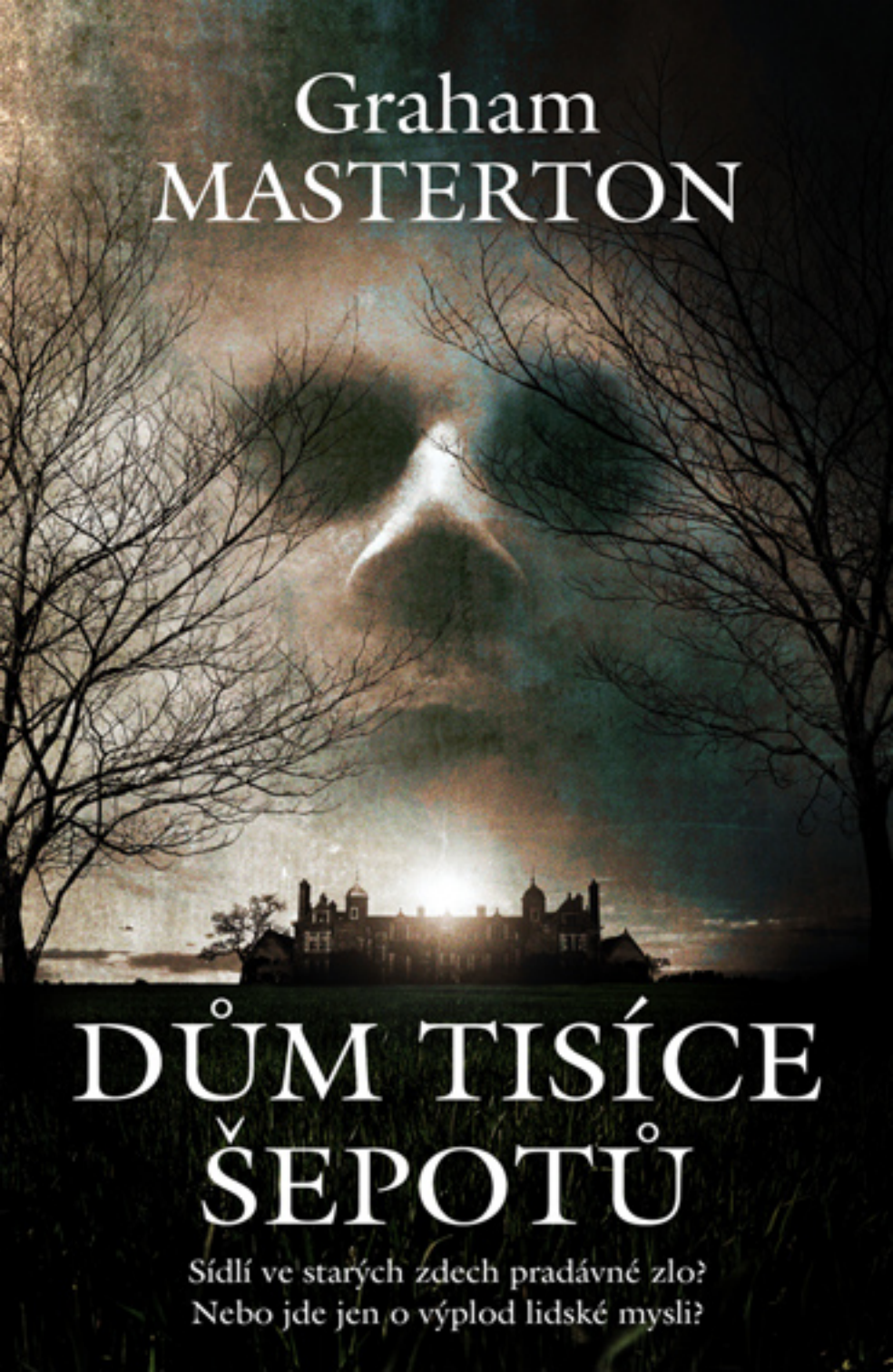

Graham
MASTERTON

DŮM TISÍCE ŠEPOTŮ

Sídlí ve starých zdech pradávné zlo?
Nebo jde jen o výplod lidské mysli?

DŮM TISÍCE
ŠEPOTŮ

Copyright © Graham Masterton 2020
This edition is published by arrangement
with Peters, Fraser and Dunlop Ltd.
through Andrew Nurnberg Associates Prague

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jiří Jež, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov. 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3625-6 (pdf)

Graham
MASTERTON

DŮM TISÍCE
ŠEPOTŮ

přeložil Jiří Jež

VENDETA

*Dawn G. Harrisové, za její jiskrnou kreativitu
Piotru Pocztarekovi, za mé skvělé polské webové stránky
Hubertovi Pstrągowskému, s přáním všeho
nejlepšího do báječného života*

I

Když Herbert došel na vrchol schodiště, zaslechl otevírající se dveře. Zastavil se, jednou rukou se opřel o zábradlí a pozorně naslouchal. Úplněk svítil skrz diamantově vzorovaná okna tak jasně, že nebylo nutné, aby na schodišti rozsvěcel.

„Kdo je tam?“ zeptal se. Snažil se znít autoritativně, ale cítil, jak mu srdce buší v hrudním koši, a těžce oddechoval. Po dvaadvaceti letech si již zvykl na zatuchlé aroma starého dubu v Allhallows Hall. Teď ho však vnímal silněji, téměř jako by se dům potil očekáváním.

Zaslechl za sebou zaskřípění prkenné podlahy a otočil se – ale nikdo tam nebyl, jen na něj skrz čtyřsetletý ořechově hnědý lak zlověstně hleděly tmavé olejové portréty rodiny Wilmingtonových, které visely po celém schodišti.

Neměl v úmyslu do domu se vracet – ne po setmění. Kdykoli byl měsíc v úplňku, Herbert dům v Allhallows Hall na tři dny opouštěl a ubytoval se v hotelu Marine v Paigntonu. Tentokrát si ovšem zapomněl vzít své účetní knihy, a už i tak měl dva týdny zpoždění s podáním daňového přiznání.

Počkal ještě celou minutu. Jediný zvuk vydával vítr, který smutně hvízdal v komíně, ale Herbert žil v Dartmooru natolik dlouho, že si na neustálý vítr zvykl a už mu nepřipadal tak strašidelný.

„No,“ řekl, „ať už jsi kdokoli, ty mizerná nebohá duše, užij si víkend.“

A s tím učinil první krok ze schodů. Vtom ale zaslechl, jak k němu běží kroky. Než se stačil znovu otočit, dostal do olysalého zátylku ránu něčím, co mohlo být kladivo. Kutálel se po schodišti dolů, ruce a nohy mu vlály a účetní knihy letěly vzduchem, takže ho zasypala sprška bankovek, účtů a vlakových jízdenek.

V polovině schodiště dopadl na dřevěné obložení na stěně, levou stranou čela udeřil do podlahové lišty, a navíc si narazil rameno. Omráčený a dezorientovaný se pokusil zvednout na všechny čtyři, ale ztratil rovnováhu, překulil se na bok a padal po druhé části schodiště. Letěl hlavou napřed a cítil i slyšel, jak mu praská páteř. Když doletěl do chodby pod schodištěm, ležel tváří na ošoupaném orientálním koberci a zíral na vybledlý žlutý lotosový květ. Srdce mu bilo čím dál tím pomaleji.

Kroky zvolna sestupovaly ze schodů a čísi nohy odkoply účtenky a faktury stranou jako mrtvé listí. Nahoře ve druhé části schodiště se objevila postava. Její silueta se rýsovala proti oknům. Kdyby Herbert neměl zlomený vaz a mohl by se podívat vzhůru, poznal by tu postavu podle vlasů, po stranách hlavy vyholených a potom nagelovaných do špičky jako blyštivá žraločí ploutev.

Dole se dotyčný zastavil a víc než minutu Herberta sledoval. Chtěl si být jistý, že už nikdy nevstane, ale jako by váhal, jestli má dojít až k němu a zkontrolovat mu tep.

Po chvíli se však otočil a vyšel po schodech nahoru. Kdyby byl Herbert ještě při vědomí, slyšel by vrzání parket a potom tiché, vzdálené klapnutí, jak dotyčný zavřel dveře do ložnice.

2

Rob seděl u počítače a samým soustředěním se mračil, když vtom zazvonil telefon.

„Vicky! Vezmeš to, prosím tě?“

„Zrovna Timmymu griluji klobásky!“

„A já mám zrovna rozkreslenou animaci! Nemůžu se od ní odtrhnout ani na vteřinu!“

Vicky neodpověděla a telefon zvonil dál. Nakonec Rob uslyšel, jak jeho žena opustila kuchyni a přešla chodbu. Zvedla telefon a jen stěží ji slyšel říkat: „Opravdu? Rozumím.“ Poté nastala dlouhá pauza a řekla: „Ano, dobře. Povím mu to.“

„Mamí!“ zakvílel Timmy. „Mám hlad!“

„Ještě chvílku vydrž, Timmy,“ odpověděla mu Vicky. Vešla do jídelny, ze které si Rob udělal svůj ateliér. Manžel se na ni ani nepodíval, protože zrovna kreslil ženu, která venčila psa na ulici lemované stromy.

„Kdo to byl?“ zeptal se jí. A potom zaklel: „Sakra.“ Ztratil koncentraci a rozmazal psovi ocas.

„Margaret Walshová z Makepeace a Trott.“

„To jsou tátovi právníci. Co chtěla? Do háje!“

„Tvůj táta zemřel...“

Rob ještě chvíli zíral na obrazovku. Pak se opřel na židli, otočil se a řekl: „Je mrtvý?“

„Říkala, že měl zarezervovaný pokoj v hotelu Marine v Paigntonu, ale neukázal se tam. Volali mu tam, ale nebral ani pevnou linku, ani mobil. Nakonec zavolali do vězení, ale ani to se s ním nedokázalo spojit, a tak vyslali dva policisty k němu domů. Jeho auto pořád ještě stálo venku na příjezdové cestě a vchodové dveře byly otevřené. Našli ho ležet pod schody.“

Rob se obrátil zpět k počítači a vypnul ho. Tu animaci bude muset začít odznova, ale připadal si příliš otupělý na to, aby v ní pokračoval.

Často přemýšlel, jak asi bude reagovat, až jeho otec zemře. Někdy si myslel, že se mu uleví – že bude dokonce nadšený. Herbert Russell byl sobecký, vznětlivý a přísný vychovatel. Občas ale dovedl být i nečekaně štědrý. O Vánocích rozdával vězeňským dozorcům dárky nebo také věnoval peníze místním charitám. Rob ho však vždycky podezříval, že se jen snažil přesvědčit rodinu i zaměstnance věznice o tom, že jeho šikana jim byla prospěšná a že mu za ni jednoho dne poděkují. Buď to, nebo se snažil přiživit své šance na přijetí do nebe.

„Kde je teď – řekla ti to?“

„Odvezli ho na pitvu do Derrifordské nemocnice v Plymouthu – vzhledem k tomu, že ještě neobjasnili příčinu úmrtí. A vyšetřuje to policie. Myslí si, že se do domu někdo vloupal a otce přepadl.“

„Opravdu? Je fakt, že nepřítel měl víc než dost. No, kdo by taky neměl, kdyby byl ředitelem věznice, že ano? Zvlášť takovým ředitelem věznice, jako byl on.“

Vicky k němu přistoupila a pohládila ho po vlnitých hnědých vlasech. „Tebe to vůbec neznepokojuje, že? Ani trochu? Byl to tvůj otec.“

Rob se k ní natáhl a vzal ji za ruku. „Jediné, co mě trápí, je vzpomínka na to, jak moc týral mámu. A musíme uspořádat pohřeb. A to znamená, že se musíme sejít s Martinem a Katharine – to mám teda fakt radost. A ještě s Grace. No, Grace mi nevadí, pokud s sebou nepřivede tu příšernou Portii.“

Zadíval se na prázdnou obrazovku počítače. Viděl v ní odraz svého ducha, který se mnohem víc podobal jeho zesnulé matce než otci. Teprve před týdnem oslavil devětatřicáté narozeniny, ale považovali byste ho za o deset let mladšího. Vicky kdysi řekla, že se do něj zamilovala, protože jí se svými tmavými kudrnami a mírně zapadlými očima připomínal lorda Byrona. Rob se zase zamiloval do Vickyiných duchaplných fialových duhovek, jejího bledého snového obličeje a spletených blondatých vlasů. Líbilo se mu, jak se vznášela v šatech, které jí splývaly až po kotníky. Vypadala jako modelka prerafaelitského umělce, ačkoli na její osobnosti nebylo nic oduševnělého ani vznešeného.

„Řekla ti Margaret Walshová, jestli se chtěl nechat pohřbít, nebo zpopelnit?“

„Ne.“

„V tom případě budu muset počkat, že?“

„Počkat na co?“

„Počkat, až se dozvím, jestli mu budu moct tančit na hrobě, nebo jestli budu muset spláchnout jeho popel do záchoda.“

„Tak pomstychtivý nejsi, Robe. Víš to o sobě sám.“

„Vlastně máš pravdu. Nejsem. Jestli jsem se od táty něco naučil, tak jak být milý. Jeden úsměv vydá za víc než tisíc nadávek.“

„Mamí!“ zavolal Timmy.

3

Vesnička Sampford Spiney byla zahalena v mlze, když do ní dorazili. Byla to ta chladná bílá dartmoorská mlha, která se rozplývala až do poledne. I poté byla stále vidět; držela se v prohlubních a nad náhony a úzkými kanály vyhloubenými napříč vřesovištěm, aby přiváděly vodu do kováren, farem a domů, jako byl Allhallows Hall.

„Tohle místo mi nikdy nepřestane nahánět husí kůži,“ řekla Vicky, když se za stromy objevila hranatá věž kostela svaté Marie. „Nikdy tu není ani živáčka a je to takové zarmoucené.“

Posledních osm kilometrů jeli po úzké silničce, kterou po obou stranách obepínaly vysoké žulové zdi. Rob byl z toho vždycky nesyť – nahánělo mu to klaustrofobický pocit. Jeho klaustrofobie se jen umocnila, když projeli branou Allhallows Hall a tam stálo panské sídlo, v němž vyrůstal. Poté co odešel z domova na uměleckou školu ve Worthingu, už se sem nikdy nevrátil. Učinil výjimku před dvěma lety, když se vydal navštívit svou matku, která tehdy umírala na rakovinu. Otec se Robových návštěv účastnil jen zřídka. A když už se jich občas zúčastnil, o synův život ani o jeho kariéru neprojevoval příliš velký zájem.

„Tobě to tady nahání husí kůži?“ řekl. A potom: „Díky, Martine, taky tě mám rád.“

Jeho bratr Martin zaparkoval svůj bronzový Range Rover šikmo přes úzkou příjezdovou cestu, Robovi tedy nezbývalo než

zaparkovat svou vlastní hondu těsně u zdi, kde měl sotva dost místa na to, aby otevřel dveře. Ohlédl se za Timmym, jestli se už probudil. Timmy celou cestu z Exeteru prospal ve své autosedačce.

„Timmy? Timmy, jsme tady!“

Timmy otevřel oči, zívá a zamžoural z okna. „Ahá..., to je dědečkův dům! Vždyť jsi říkal, že umřel!“

„Ano. Ale museli jsme sem přijet, abychom se rozhodli, co uděláme s jeho domem.“

„Nebudeme tady bydlet, že ne?“

„Ne,“ vložila se do hovoru Vicky, než Rob stačil odpovědět. „Určitě ne.“

„No, uvidíme,“ řekl Rob.

„Co myslíš tím ‚uvidíme‘? Jestli se domníváš, že budu žít tady, tak se teda šeredně pleteš. Vždyť tu jsme uprostřed ničeho – obklopují nás tu akorát ty hromady ovčí.“

Vystoupili z auta. Allhallows Hall vypadalo v mlze ještě hrozivěji než obvykle. Z příjezdové cesty vedl kamenný oblouk na dlážděné nádvoří. Uprostřed něj stála kašna. Na její špičce se tyčil bezhlavý cherubín. Kašna byla porostlá hustým černým mechem a stěny všude kolem lemovaly obdélníkové olověné květináče. Všechny zarostla seschlá tráva a tlející plevel.

„Myslela jsem, že měl zahradníky,“ řekla Vicky.

„Dokud byl ředitelem, tak si na to mohl sehnat vězně a nemusel jim nic platit. Jak odešel do důchodu, nechal to všechno zpusnout.“

Dům byl postaven v roce patnáct set šedesát sedm z místní žuly. Měl břidlicovou střechu a byl porostlý rezavě zbarveným břečťanem. V sedmnáctém a devatenáctém století k němu byly přistaveny dvě velké žulové stodoly, čímž se nádvoří semklo ještě o něco víc. Rob se podíval na okno, za kterým kdysi spával ve své ložnici. Vypadalo menší, temnější a tajuplnější, než si pamatoval. Zdávaly se mu noční můry o malém chlapci, který se schovával pod jeho postelí. Napadlo ho, jestli tam ten chlapec je doted'.

„Mám žízeň,“ řekl Timmy.

„Timmy, proboha, ty máš pořád něco! Když nemáš žízeň, tak máš hlad, a když nemáš hlad, tak jsi unavený, a když nejsi unavený, tak se nudíš!“

„Nech toho chudáka, našeho kloučka, na pokoji,“ řekla Vicky. „To je v pořádku, miláčku, za chvíli ti najdeme něco k pití. Tvůj dědeček v domě určitě nechal něco, čím tu žízeň zaženeš.“

„Kromě skotské?“ řekl Rob. „O tom velmi pochybuji.“

Když se blížili k verandě, otevřely se dubové vchodové dveře a objevil se v nich Martin. Jeho žena Katharine stála těsně za ním.

„Aha! Tak sis přece jen vzpomněl, kde ten starý dům stojí!“ pronesl svým troubivým hlasem.

Martin byl nejméně o tři centimetry vyšší než Rob a byl mohutnější. Ačkoli mu bylo teprve čtyřiatřicet, jeho kudrnaté vlasy už začínaly šedivět. Tváře měl drsné a červené jako Herbert a jeho oči měly stejně bledě citronovou barvu. Na sobě měl kaštanový pletený svetr. Vypadal v něm jako měšťák, který se domnívá, že se takto běžně odívají lidé z venkova.

Katharine byla drobná a hubená. Měla odbarvený uhlový drdol, zašpičatělý nos a oči neustále přivřené. Byla by i docela hezká, kdyby se pořád netvářila tak kysele. Měla totiž vždy pevně semknuté rty. Na sobě měla béžový svetr, který dle Vickyina odhadu musel stát nejméně sedm set liber.

„Ne, úplně jsem zapomněl, kde je,“ odpověděl Rob. „Od toho je přece navigace, ne? Aby sis nemusel pamatovat, kde jsi strávil své nešťastné dětství.“

Byl si docela dobře vědom toho, že Martin sarkasticky komentoval skutečnost, že se u otce v Sampford Spiney neotočil od matčina pohřbu.

Martin vykročil ze dveří a neobratně Roba objal. Voněl hořkým dřevitým kouřem a nějakou drahou vodou po holení.

„Jak to jde v tom všeměleckým byznysu? Už vyděláváš nějaký peníze?“

„Ále... Pár šupů, sem tam. Dělán nějaké animace pro Aardma-
na a tančící skřítky pro Tourism Ireland. Jak se ti daří ve městě?“

„Kdybych ti řekl, že tam vydělávám fakt nechutně moc peněz,
tak by to stejně nevystihlo, jak moc mi to tam vynáší.“

Katharine a Vicky si jen vyměnily zdvořilé úsměvy. Vicky řekla:
„Půjdemě dovnitř? Venku mrzne a Timmy má žízeň.“

„Rozhodně, jen pojďte dál. Právě jsem v obýváku rozdělal oheň.
Za půl hodiny by měla dojet tátova advokátka, ta – no jak se jme-
nuje. A Gracey říkala, že tu bude kolem jedenácté. Bere taxík z Ti-
vertonu.“

Vešli do předsíně. Její stěny byly obloženy dubovým dřevem
tak tmavým, že téměř vypadaly jako z čokolády. Žulovou podlahu
pokrýval vybledlý červený koberec, na který Herbert Russell zíral,
když mu přestalo bít srdce.

Martin se dole pod schody otočil a řekl: „Nejspíš ho našli právě
tady. Měl rozbitou lebku, i když zatím nevědí, jak se to stalo. Mohl
to být zloděj nebo si možná rozbil hlavu o zábradlí, když letěl dolů.“

„Martine,“ pokárala ho Vicky. „Před Timmym o takových vě-
cech nemluv.“

„Timmy už určitě slyšel horší věci, vid? Hraješ *Fortnite*, že jo?“

„Martine, je mu teprve pět. Pořád jsme u *Super Maria*.“

Martin je zavedl do obývacího pokoje. Vždy tam bylo šero,
protože okna s diamantovými lištami byla na tak velkou místnost
malá. Většina nábytku byla jakobínská, čalouněná brokátem, se
spirálově točenýma nohama. Poblíž krbu se vyjímalo křídlové
křeslo s opotřebovaným koženým polštářem. Právě tady vždycky
sedával jejich otec. Jejich matka Florence tomu křeslu říkala „Her-
bertův trůn“. Samotný krb byl obrovský, jako žulový most. Jeho
litinový košík byl dost velký na to, aby se v něm dalo upéct prase.
Martin do něj naskládal tři velká jasanová polena, pod nimiž ostře
praskaly třísky na podpal.

Rob se rozhlédl kolem. Na stěnách visely stále stejné obra-
zy. Byly to ponuré krajiny se zataženou oblohou, většinou šlo

o Dartmoor a Walkhamské údolí. Jeden z těchto obrazů Robovi vždycky připadal hluboce znepokojivý. Dvacet nebo třicet postav stálo shromážděno uprostřed temného háje. Všechny byly oděny v bílých rouchách se zašpičatělými kapucemi. Jako by se svolaly k nějaké pohanické mši a čekaly na příchod Satana.

„Podíváme se, jestli není v kuchyni něco k pití,“ řekla Vicky a odvedla Timmyho dveřmi po pravé straně krbu. Martin se mezitím posadil na Herbertův trůn a čile si mnul ruce, zatímco Katharine se vedle něj usadila jako poštolka na opěrci trůnu.

Rob zůstal stát na druhé straně krbu a nesoustředěně zíral na doutnající polena. Slíbil si, že se nenechá Martinem dráždit, ale nebylo to jednoduché. Lezlo mu na nervy všechno, co Martin říkal a dělal – dokonce i to, jak křížil nohy, aby vystavil své žluté ponožky.

„Na drink je trochu brzy,“ řekl Martin. „Ale kdybys měl chuť, mohli bychom později zajít do Royal Oaku v Meavy.“

„Nejdřív se vypořádáme s tím domem, ne? Jakou myslíš, že má teď Allhallows cenu?“

„No, řekl bych, že ne o moc větší než jeden a půl milionu liber. Tátovi se nepovedlo získat stavební povolení a udělat něco s polem za domem. A na rovinu – tohle je prdel světa. To samozřejmě za předpokladu, že to dáme na trh.“

„Proč bychom to neudělali?“

„Pro začátek, někdo z nás by tu mohl chtít bydlet.“

„No, my s Vicky rozhodně ne. Neříkej mi, že ty a Katharine ano. Nemohl bys odsud dojíždět do města a Petulia je pořád ve škole v Tormeadu, ne?“

„Gracey by možná chtěla. Kdoví?“

„Proč by Gracey chtěla bydlet v domě s osmi ložnicemi a třemi a půl akry půdy, o kterou se někdo musí starat? Ne že by ona a Portia někdy měly děti.“

„Mohly by je adoptovat. Dělá to spousta homosexuálních párů, nebo ne?“

„Martine, podívej: Myslíš, že snad adoptují sedm dětí? Kromě toho si nedovedu představit, že by Portia opustila svou práci, ať už dělá cokoli. Myslím, že je *führer* pro rovnost pohlaví v islingtonské radě nebo nějaký takový nesmysl.“

„No jo, ale přijde mi škoda ten dům prodávat. Historické domy, jako je tenhle, jsou vždycky dobrou investicí. Mohli bychom ho pronajímat, ne?“

„Asi ano. Ale údržba by nás nejspíš stála víc, než kolik bychom vydělali na nájmu. A museli bychom nainstalovat detektory kouře a protipožární dveře a bůhvíco ještě. A nenapadá mě nikdo, kdo by si ho chtěl pronajmout.“

Vicky se vrátila do obývacího pokoje.

„V lednici jsem Timmymu našla tonik. Vydal se na průzkum.“

„Martin si myslí, že Allhallows nemá větší cenu než jeden a půl milionu,“ řekl Rob.

„Tak málo? No, stejně si myslím, že si nemáte na co stěžovat. Každý dostanete pět set tisíc.“

„Tak počkat!“ vyhrkl Martin. „Ještě jsme neviděli tátovu závěť.“

„Určitě mezi vás tři rozdělil svůj majetek rovným dílem.“

„Tím si nemůžeme být tak jistí. Vždycky měl nejradši Gracey.“

Rob se chystal souhlasit s ním – Herbert si opravdu oblíbil Gracey. Zároveň se ale netajil tím, že dával přednost Martinovi před Robem. Možná to bylo proto, že Martin zdědil jeho býčí vzhled a rozhodl se pro kariéru ve financích. Otec to považoval za „pragmatickou“ volbu. Umění si vážil buď jen málo, nebo vůbec. Nad Robovými obrazy a kresbami ohrnoval nos a považoval je za „malůvky a čmáranice“. „I van Gogh byl za života chudý.“

Na druhou stranu to, že Herbert upřednostňoval Martina, mohlo souviset s divokou hádkou, kterou Rob jednou zaslechl z okna své ložnice. Tehdy mu bylo asi třináct. Jeho otec křičel na matku: „Samozřejmě že není jako já! A oba víme, proč tomu tak je!“

Nikdy se neodvážil matky zeptat, co tím otec asi myslel.

4

Grace a Portia dorazily krátce po jedenácté. Martin jim otevřel dveře, pomohl jim odnést jejich noční kufr a pak je zavedl do obývacího pokoje. Rob hned vycítil, že se nejspíš pohádaly. Portia obvykle držela Grace za ruku nebo ji objímala kolem pasu, jako by jí patřila. Tím láskyplným, ale zároveň majetnickým stiskem snad říkala: „Miluji ji a nikdo mi ji nevezme.“

„Jaká byla cesta – v pořádku?“ zeptala se Katharine, která stále seděla na opěrcе Herbertova trůnu.

„Naopak, byla úplně otřesná,“ řekla Portia. „Nějaký idiot se rozhodl, že v Tisbury skočí pod vlak. Tím jsme nabrali hodinové zpoždění. Upřímně nechápu, proč nepostaví speciální trať pro lidi, kteří chtějí spáchat sebevraždu. Neobtěžovali by potom ostatní.“

„Tátova právnička tu bude za chvíli,“ řekl Martin. „Ptal jsem se jí, jak to uděláme s pohřbem, ale říkala, že jeho tělo nevydají, dokud nedokončí pitvu. To bude trvat alespoň další tři nebo čtyři dny.“

„Ten pohřeb bychom mohli uspořádat tady v kostele u svatě Marie. Co vy na to?“ zeptala se Grace. „Vím, že táta nebyl věřící, ale je to blízko věznice. Kdyby mu někdo z jeho bývalých dozorců chtěl vzdát poklonu, bude to mít kousek.“

„Nebyl věřící,“ odfrkl si Rob. „Pff! Jemněji by to snad říct nešlo. On uznával jen jednoho Boha. Boha jménem Herbert.“

„Já nevím,“ řekl Martin. „Když jsem u něj byl naposledy, vypadal, že ho něco trápí. Zeptal se mě, jestli si myslím, že vedl dobrý život.“

„Aha, chceš říct, že se bál, že by mohl jít do pekla. Taky tak na mě jednou nebo dvakrát zapůsobil.“

„Nenašel by se náhodou šálek čaje?“ zeptala se Grace.

Vicky přistoupila ke Grace, objala ji a políbila na tvář. „Samo-
zřejmě, Grace. Jak se máš? Neviděli jsme tě od té výstavy Leonarda.“

„Měly jsme spoustu práce s výzdobou našeho nového bytu,“
řekla Portia ostře. „Už jsme začaly, ale pořád je co dělat.“

Takže nečekejte, že nás v brzké době zase uvidíte, pomyslela si Vicky.

Grace se, stejně jako Rob, velmi podobala své matce. Po otci toho však zdědila víc než Rob: Byla vysoká a plnoštíhlá, v olivovém anoraku s kožšinovým límcem. Měla měděné vlasy, zelené, kočičí oči a hranatou bradu. Vicky si ji představovala, jak vede armádu skotských rebelů přes hranice, má na sobě impozantní železný hrudní plát a mává mečem. Ve skutečnosti však byla jemná, plachá a mluvila velmi tiše.

Portia na sobě měla hnědou koženou motorkářskou bundu, přiléhavé černé legíny a hnědé kožené boty. Byla hezká a štíhlá, měla velké oříškově zbarvené oči, jemně zahnutý nos a krátké černé vlasy ostříhané na ježka. Nebylo pochyb o tom, kdo v jejich vztahu dominoval. Rob a Vicky ze zkušenosti věděli, že pokud chtějí Grace a Portii pozvat na návštěvu, nebo dokonce zjistit, co si která z nich přeje k Vánocům, musí se zeptat Portie.

„Pomůžu ti,“ řekla Grace, když se Vicky vydala zpět do kuchyně.
„Chce ještě někdo čaj?“

Dveře do kuchyně se rozrazily, než k nim vůbec došly. Timmy z nich vyletěl celý urččený. Zastavil se a zmateně na všechny kulil oči.

„Co se děje, Timmy?“ zeptal se Rob. „Vypadáš, jako bys viděl ducha.“

„Kdo jsou ti lidi nahoře?!“

„Nahoře nikdo není, miláčku,“ řekla Vicky. „Jsme tu sami.“

„To teda – ještě aby tam nahoře někdo byl,“ přidal se Martin a vstal ze svého trůnu. „Squatteři jsou to poslední, co tady potřebujeme.“

„Ty jsi snad někoho viděl?“ zeptal se Rob. „Jak vypadali?“

„Neviděl jsem je. Jen jsem je slyšel.“

„Vážně? A kde?“

„V jedné místnosti. V té úplně na konci. Vedle toho barevného okna.“

Martin se otočil, a jako by to nikomu dalšímu nedocházelo, nahlas poznamenal: „Určitě myslí to vitrážové okno.“

„Díval jsem se skrz ta různobarevná sklíčka, takže zahrada zčervenala, pak zmodrala a pak zežloutla.“

„A vtom jsi je zaslechl? Jak jsi poznal, že jich bylo víc? Mluvili spolu nebo co?“

Timmy přikývl. Rob jakživ nezažil, že by se Timmy tvářil tak vážně. Jeho syn měl oči doširoka rozevřené a na hlavě mu trčelo vrabčí hnízdo.

„Slyšel jsi, co si říkali?“

Timmy řekl: „Ne, neslyšel. Přitiskl jsem ucho ke dveřím, ale šeptali.“

Martin se obrátil k Robovi. „Tak jo! Myslím, že bychom to měli obhlídnout, co, Robe? Nezvané hosty si nemůžeme dovolit!“

* * *

Rob a Martin vystoupali po schodech do prvního patra. Rob tu nebyl ode dne, kdy odešel na uměleckou školu. Už zapomněl na nízké stropy, na vrzající prkna i na zápach dubu, leštěnky na dřevo a vyschlé omítky z koňských žíní, který se linul chodbou.

Z podestý vedly dvě chodby: Jedna se táhla přímo před nimi, po levé straně byly troje dveře do ložnic a na konci byly velké

vitrážové okno. Druhá vedla doprava a skýtala dalších pět dveří do ložnic; na konci byly dveře do koupelny.

„Pořád se mi nechce uvěřit, že už tátu nikdy neuvidíme,“ řekl Rob a zastavil se na vrcholu schodiště. „Pořád čekám, že každou chvíli uslyším, jak na nás zezdola křičí, abychom tady nahoře nedělali takový zatracený randál.“

„Myslím, že ho spousta lidí nepochopila,“ řekl Martin. „Myslel to dobře. Sám neměl zrovna lehké dětství.“

„To neznamená, že si to své nelehké dětství musel vyliávat na nás. Nebo na mámě, Bůh jí žehnej.“

„Tak se pojďme podívat, jestli tu nemáme nějakou nevíтанou návštěvu, ne?“

Šli chodbou k vitrážovému oknu a Martin otevřel dveře prvních dvou ložnic. Byly obložené tmavým dubem a nechyběla v nich vitrážová okna. Ta však byla mnohem menší a zasklená kosočtvercovými vzory v červené, žluté a zelené barvě. Světlíky v šikmých stropěch zajišťovaly větrání a trochu víc světla; oba byly sedě poseté lišejníkem a ptačím trusem.

Obě ložnice byly prázdné. Obývaly je jen starožitné postele s vybledlými bavlněnými dekami. Lampičky na nočním stolku pokrývala vrstva jemného prachu.

„Pst,“ řekl Martin a přiložil si ruku k uchu. „Neslyšíš nějaký šepot?“

Stáli mlčky a napjatě čekali. Tváře jim osvětlovaly harlekýnské obrazce barevného světla, které prosvítalo vitrážemi. Okno vyobrazovalo Walkhamské údolí pod tmavomodrou oblohou, jímž protékala říčka. Vedle říčky stál neuvěřitelně vysoký muž v dlouhém černém plášti s vysokým vyhrnutým límcem. Byl otočený zády a měl doširoka roztažené ruce. Kolem něj stáli v kruhu na zadních nohou černí štetinatí ohaři. Cenili tesáky a vyplazovali své rudé jazyky.

Podle předchozího majitele Allhallows Hall byl muž v černém plášti Starý běs. Dartmoorští tak kdysi říkali ďáblu. Vyprávělo se,

že Starý běs za určitých nocí v roce nasedá na mohutného černého koně a se svou smečkou divokých ohařů vyrazí na lov po dartmoorských pláních. Hledá mladé ženy, které se nestihly vrátit domů před setměním.

Ať už to byla pravda, či nikoli, majitelé zřejmě vestavěli okno z respektu ke Starému běsovi. Věřili, že potom kolem jejich domu nebude slídit a nebude tam hledat duše, kterých by se mohl zmocnit. Především se obávali o duše svých dcer.

„Vsadím se, že to, co Timmy slyšel, byl vítr,“ řekl Martin. „Nebo možná potrubí. Když jsme sem přišli, přední i zadní dveře byly zamčené. Bezpečnostní alarm byl pořád zapnutý. Nezdá se mi, že by se někdo mohl dostat dovnitř.“

„Martine, je bezvětfí. A zvuky potrubí přece nezní jako šepot. Zní to spíš, jako když někdo poráží prase.“

Martin otevřel poslední dveře. Nebyla tu žádná postel, jen směsice půl tuctu náhradních židlí. Některé byly naskládáné jedna na druhou. Vinný stolek překypoval zašlými mosaznými svícny a kalamáři. Všechno to ovíjely zaprášené pavučiny.

Pod oknem byla dubová sedačka s odklápěcím víkem, potaženým popraskanou zelenou kůží. Rob k ní přistoupil a zvedl víko. Byla plná samých právních dokumentů, srolovaných a převázaných vybledlými červenými stuhami.

„Vidíš? – Nikdo tu není. Ani táta tu podle všeho nebyl už roky.“

„No nic. Možná si to Timmy jen představoval. Má docela bujnou fantazii. Vyhrál ve škole cenu za povídku o ošklivém káčátku, které se zamilovalo do stonožky, co ho šikanovala.“

„Takže je po otci. Pořád si něco vymýšlí.“

Martin zavřel dveře. Vydali se zpět chodbou, když vtom Rob zaslechl něco, co znělo jako mužský hlas. Ten hlas promlouval na léhavým šepotem.

„Martine, stůj! Ne, *stůj*! Slyšíš to?“

Martin se zastavil a poslouchal.

„Ne. Co?“

„Určitě tu někdo šeptal.“

Martin ještě chvíli čekal, ale pak řekl: „Ne. Neslyším nic.“

„Fakt. Jsem si jistý, že tu někdo šeptal.“

„Slyšel jsi, co říkal?“

„Ne. Mluvil hrozně potichu. Nevím, co říkal, ale podle tónu bych řekl, že *panikařil*.“

„Ale no tak, Robe. Myslím, že ty i Timmy jste dostali dávku allhallowské nemoci. Pamatuješ si na tu starou ženu, co bydlela naproti na Wormoldově farmě? Říkávala nám, že tenhle dům s každým svým obyvatelem ,pekelně zatočí‘.“

„Myslíš starou paní Damerellovou? Ta měla taky pár koleček navíc.“

Dole uslyšeli klepání na vchodové dveře.

„Pojď“, pobídl ho Martin. „To bude tátova právníčka. Zjistíme, kdo co zdědil.“

Rob ho následoval. „Jak tak znám své štěstí, čeká mě ten bezhlavý cherubín.“

5

Vrátili se do obývacího pokoje, který v jejich nepřítomnosti zahalil štiplavý kouř. Polena v krbu už pěkně hořela, ale komín byl podle všeho ucpaný. Katharine si mávala rukou před obličejem a Timmy kašlal.

„Bože, to je celý táta,“ řekl Rob. „Byl to příliš velký skrblík na to, aby nechal vymést komín.“

„Nemůžu dýchat!“ vypískl Timmy.

„Otevři okna, Robe,“ řekl Martin. „Půjdu pustit paní – no, jak se jmenuje.“

Kouř se z krbu valil dál a stále houstl. Na některých oknech se již desítky let usazovala rez a špína, ale s trochou násilí se je Robovi nakonec podařilo otevřít.

„Sejdeme se v knihovně!“ zavolal Martin.

„Nejdřív musím uhasit ten zatracenej oheň!“ odpověděl mu Rob.

Přešel do kuchyně. Naposledy ji modernizovali v roce devatenáct set jedenáct a stále měla monstrózní černý železný sporák, načervenalé mramorové linky a vysoké měděné kohoutky nad dřezem. Ze stropu visely v řadě za sebou naběračky s dlouhými rukojetmi, šlehače a špachtle. Všechno to bylo omotané pavučinami.

Rob našel na dně dřezu špinavou bílou plastovou misku a napustil do ní vodu. Kohoutky se chvěly a klepaly, protože v trubkách vězel vzduch. Vodovodní potrubí začalo jako obvykle sténat, stejně

jako raněné zvíře. Mísu s vodou následně odnesl do obývacího pokoje a pomalu ji vyklopil nad ohněm. Polena zasyčela, a když se Rob nadechl valícího se kouře, měl pocit, že se udusí. Nakonec však oheň uhasil. Chladný průvan se vehnal do místnosti skrz otevřená okna a postupně rozptýlil veškerý opar, i když obývací pokoj stále silně páchl ohořelým dřevem.

Rob odhodil plastovou misku zpátky do dřezu a šel do knihovny, která se nacházela po levé straně chodby. Byla ani ne o polovinu menší než obývací pokoj. Dvě stěny lemovaly regály s knihami. Byl v ní také malý kamenný krb. Z okna bylo vidět do zahrádky. Ta kdysi bývala obehnaná zdí, ale nyní připomínala džungli plnou uschlého bodláčí a zvadlé trávy.

Margaret Walshová už seděla u dubového psacího stolu uprostřed knihovny a před sebou měla kůží vázanou složku. Byla to statná žena s velkými nadry. Na sobě měla červený tvídový kostýmek. Za kloboukem se jí vyjímala červená a bílá pírká. Vypadala, jako by se chystala jít na vřesoviště a strílet tam tetřevy.

Grace a Portia seděly na dvoulůžném koženém pohovce vedle krbu a držely se za ruce. Ať už se hádaly kvůli čemukoli, nejspíš se usmířily. Vicky seděla ve vzpřímeném křesle u okna, zatímco Rob a Martin zůstali stát. Vicky znovu zapnula Timmymu jeho žlutou bundu a poslala ho hrát si ven. Rob ho viděl na zahrádce šermovat klackem ze strany na stranu. Snažil se srazit hlavičky z mrtvých bodláků.

„Výborně, jste tu všichni,“ řekla Margaret Walshová a otevřela složku. „Než se pustím do podrobností, musím vám říct, že váš otec před dvěma a půl lety velmi zásadně změnil závěť.“

„Neříkejte mi, že všechno odkázal psímu útulku,“ řekl Rob.

„Ne – ne tak docela. Na vkladovém účtu v bance Barclays mu zůstalo dvacet osm tisíc liber, ale na běžném účtu u Lloyds přecherpal tři tisíce sedm set. Měl taky značné dluhy. Dlužil přibližně třináct tisíc HMRC, šest tisíc tři sta sázkové kanceláři Ladbrokes a čtyři tisíce dvě stě padesát hazardní společnosti Paddy Power.“

Martin v duchu počítal. „To si děláte srandu. To už zbývá jen sedm set padesát liber. Dvě stě padesát pro každého. Za to si v restauraci The Ivy nekoupíš ani oběd.“

„Při mé poslední návštěvě mi *odpřisáhl*, že s hazardem skončil...“ řekla Grace. Portia ji rychle soucitně objala.

„Pořád se můžete podělit o dům, ne?“ řekla Katharine. „Pokud najdete toho správného kupce, tak ho prodáte o dost draž než za milion a půl.“

„No, obávám se, že to nebude tak jednoduché...“ řekla Margaret Walshová a otočila stránku ve své složce. „Původně se Allhallows Hall mělo rozdělit rovným dílem mezi vás tři: Martina, Roba a Grace. Ale při změně závěti pan Russell rozhodl, že po jeho smrti zůstane ve svěřenském fondu.“

„Ve svěřenském fondu?“ opáčil Martin. „Komu ho svěřil? A na jak dlouho?“

„Svěřil ho rovným dílem vám třem na třináct let. Během této doby budete stejnou měrou zodpovídat za jeho údržbu, opravy, obecní daň a účty za veřejné služby a tak dále. Pokud někdo z vás zemře před uplynutím třinácti let, pozůstalí správci ponesou náklady až do konce svěřenského období.“

„Ale co se stane, až období skončí?“ zeptal se Rob. „Můžeme pak dům prodat?“

„Až období skončí, přejde vlastnictví domu do rukou vašeho syna Timothyho, který v té době dosáhne osmnácti let.“

„Timmyho?!“ nemohl uvěřit Martin a téměř ječel. „A co já?! A co moje dcera Petulia? A co Grace, když už jsme u toho?“

„Je mi líto, pane Russelle,“ opáčila Margaret Walshová. „Tak to stanovil váš otec ve své závěti a já už vypracovala svěřenskou smlouvu.“

„Vždyť je to *absurdní*,“ namítl Martin. „Proč bychom měli hradit veškeré náklady na údržbu domu, když z něj nebudeme nic mít? A proč se táta proboha rozhodl, že ho dá Timmymu a nerozdělí ho mezi nás všechny?“

„Je mi líto, pane Russelle, ale tak to stojí v jeho závěti. Vlastnictví pozemku by se dělilo mezi vás jedině v případě, že by Timothy zemřel před svými osmnáctými narozeninami.“

„K tomu asi hovno dojde. Jedině, že bychom se složili a koupili mu auto, až na to bude mít věk. Mohli bychom ho pak poslat do Postbridge.“

„Martine, no tak...“, řekla Grace. Věděla, že naráží na místní pověst o chlupatých rukou. Šlo o přízračnou sílu. Přebírala kontrolu nad volanty řidičů, kteří se jako smyslů zbavení řídili přes Postbridge, které bylo vzdáleno pouhých dvacet jedna kilometrů odsud.

Říkalo se, že je v té zběsilé rychlosti strhne ze silnice, oni narazí do zdi a zemřou.

„Polib mi,“ odsekl jí Martin. „Táta mi vždycky říkal, že po jeho smrti nám odkáže Allhallows rovným dílem. Vlastně mi to dokonce potvrdil v dopise a myslím, že ten dopis ještě někde mám. Pokud ho najdu, tak tu závěť napadnu. A napadnu ji, i kdybych ho nenašel, na to se spolehněte.“

„Připouštím, že to vypadá trochu zvláště,“ řekl Rob.

„Trochu zvláště? Jak to myslíš, trochu zvláště? Je to ztraceně směšný. Podle mě se táta zbláznil. Podívejte, řekl vám, proč tu závěť změnil? Vypadal *compos mentis*? Nechápu to. Nikdy to nevypadalo, že by měl Timmyho nějak v oblibě. Vlastně působil dojmem, že mu byl vždycky akorát na obtíž.“

Rob se podíval z okna. Začínalo pršet a zvedal se vítr. Přешel k němu, otevřel ho a zavolal na Timmyho, aby šel dovnitř. Timmy odhodil klacek a pochodoval zpátky po zapleavené zahradní cestičce.

„A co všechny ty věci uvnitř?“ zeptala se Grace. „Obrazy a nábytek? A jsou tu nejméně dva starožitné příborové sety a dvě jídelny plné krásných stříbrných příborů.“

„Přesně tak,“ přidal se Martin. „Jen ty obrazy mají slušnou cenu. Ten s těmi lidmi v kápích by měl být od Northcota. Není

sice podepsaný, ale mělo by to tak být. Pokud je od něj, tak má cenu tisíců. Dokonce *desítek* tisíc.“

„Váš otec výslovně říká, že veškerý obsah domu zůstane nedotčený a nic se nemá rozprodávat zvlášť.“

„Můžeme ho alespoň pronajmout? To by pomohlo pokrýt náklady na obecní daň a údržbu.“

„Jakožto opatrovníci tu můžete bydlet nebo ho využívat jako prázdninový dům. Ale podle podmínek fondu ho nesmíte pronajmout nikomu mimo rodinu. Váš otec byl v tomto ohledu neoblomný.“

Slyšeli, jak za Timmym bouchly dveře od kuchyně. „Tak to by bylo,“ řekl Martin. „Rozhodně si o tom promluvím se svým právníkem. A promluvím si s tátovým doktorem. Muselo mu hrábnout.“

„To nedovedu posoudit,“ řekla Margaret Walshová. „Tehdy vyřizoval záležitosti vašeho otce náš senior partner Walter Besley. Avšak ten již odešel do důchodu. Já jsem jeho záležitosti převzala teprve před devíti měsíci.“

„V tom případě si promluvím taky s ním. Táta už musel přicházet o rozum. Upřímně, tahle závěť vůbec nedává smysl. Rozhodně nehodlám platit za údržbu nemovitosti, kterou nikdy nebudu vlastnit.“

„Nezbývá mi než s tebou souhlasit, i když jsem Timmyho otec,“ řekl Rob. „Nebudu se tvářit, že by se mi ty peníze teď nehodily. Hodily by se, i kdyby to měla být jen třetina prodejní ceny. A jak říkáš, jsou tu všechny ty věci uvnitř. Obrazy a tak dále. A i ten nábytek musí mít slušnou cenu. Všechno to jsou pravé starožitnosti.“

Margaret Walshová řekla: „Každému jsem vám přinesla kopii závěti. Vy si ji přečtete, já poté zažádám o soudní potvrzení, identifikuji majetek vašeho otce a vyřeším případné závazky, dědickou daň a tak dále. Dejte mi včas vědět, pokud se rozhodnete závěť napadnout. Avšak mohlo by to být velmi zdlouhavé řízení. A taky drahé.“

„Tak si říkám, proč jsme sem vůbec jezdili,“ povzdechl si Martin. „Víš, v kolik hodin jsme dnes ráno museli vyrazit? – Dvacet minut po páté.“

Rob řekl: „Poslyš... Co kdybychom šli všichni do Royal Oaku, jak jsi navrhoval? Probereme to hezky v teple a pohodlí.“

Margaret Walshová rozdala kopie závěti Herberta Russella a pak všichni knihovnu opustili. Rob šel do obývacího pokoje, kde zavřel všechna okna. Porozhlédl se tam po Timmym, ale nebylo po něm ani stopy. Šel do kuchyně, ale Timmy jako by se vypařil.

„Timmy!“ zavolal. „Timmy, jdeme teď ven pro něco k pití a jídlu!“

Odpovědi se nedočkal. Šel ke schodům a zavolal ještě jednou. „Timmy! Všichni jdeme ven! Pojd' dolů!“

Počkal a pak se otočil ke zbytku rodiny. Všichni si právě oblékali kabáty.

„Nešel zase ven, že ne?“

„Neslyšela jsem ho,“ řekla Grace.

Rob se vrátil do knihovny a podíval se ven na zahrádku. Klacek, se kterým si Timmy hrál, stále ležel na cestičce. Timmy však nikde nebyl.

„Musí být nahoře. Nejspíš se zavřel do jedné z ložnic a prostě mě neslyšel.“

Rob vystoupal po schodech do patra. I tady nahoře to pořád ještě táhlo dřevitým kouřem. Otevřel dveře do tří ložnic vedoucích k vitrážovému oknu, ale Timmy nebyl v žádné z nich.

„Timmy!“ zakřičel. „No tak, Timmíčku, tady už končí všechna legrace! Odcházíme!“

Šel chodbou ke koupelně, otevíral jedny dveře za druhými a nechal je dokořán. Zaklekl a nahlédl i pod postele, přičemž musel myslet na toho kluka, který se tak hihňal během toho, co se schovával pod Robovou postelí. Hledal Timmyho i v koupelně, ta však skrývala jen obrovskou zastaralou vanu, stojící na lvích tlapách. Bylo tam chladno. Déšť bubnoval do okna z matného skla. Z kohoutku kapalo. To byly ale jediné zvuky a Timmy tam nebyl.

Rob vyšel z koupelny a znovu prohledal všech osm ložnic. Otevřel vysoké dubové skříně, a dokonce vytáhl zásuvky z vysokých komod. Některé zásuvky byly plné svetrů, ponožek a pomačkaného spodního prádla. Některé byly prázdné. Ale Timmy se neskryval v žádné z nich.

„Pošťestilo se, Robe?!“ zavolal Martin z haly.

Rob došel na vrchol schodiště, na to stejné místo, kde stál Herbert, když ho někdo udeřil do zátylku.

„Ne,“ řekl. Hrdlo jako by měl ucpané, takže nemluvil o moc víc než šeptem. Pak řekl hlasitěji, aby ho Martin slyšel: „Ne! Nenapadá mě, kam se mohl podít!“

6

Venku je přivítalo jemné šedivé mrholení.

Margaret Walshová se omluvila: „Je mi líto... Pomohla bych vám ho hledat, ale o půl druhé mám schůzku s klientem v Plymouthu.“

„To je v pořádku, určitě někde bude,“ řekla Vicky. „Nejspíš se schovává v jedné ze stodol a snaží se nás vystrašit. Vždycky to byl rošťák.“

Rob si to namířil přes nádvoří k menší stodole. Na širokých dubových dveřích visel rezavý visací zámek. Stodola neměla okna, světlo dovnitř pronikalo pouze čtyřmi úzkými štěrbínami, vysokými nejméně pět metrů. Timmy sice miloval Spidermana, ale v žádném případě by nedokázal vylézt po té strmé žulové stěně až nahoru.

„Timmy!“ zavolal Rob znovu. „Timmíčku, tohle už není legrace! Vylez ven!“

Přešel k větší stodole. Panty dveří se před lety rozpadly a dveře se sesuly na zem. Takže ačkoli na nich nebyl visací zámek, bylo ke vstupu do stodoly zapotřebí velkého úsilí. Mezi boční stranou vrat a sloupkem však byla úzká trojúhelníková mezera, kterou by se Timmy mohl tak tak protáhnout.

„Pomoz mi, Martine,“ řekl Rob. Oba se rameny opřeli do dveří. Kopali do nich, až se jim nakonec podařilo dveře pootevřít. Uvnitř